పాత బంగళా

ఆశ్లేష

"ఇంకనన్నా నమ్ముతారా?"

"ఇటుపైకూడా నమ్మను"—నిర్మొహమాటమైన సమాధానం విని నిర్విణ్ణుడైనాడు మునసబు గారబ్బాయి అప్పన్నబాబు. ఇంత నిర్మొహమాటంగా జవాబిస్తాడనుకోలేదు. అరుగుమీద కూర్చున్న వారంతా కళ్ళప్పగించి ఇటు అప్పన్న బాబుని, అటు రాజారావుని చూస్తున్నారు. రాజారావుకు ఎలా నచ్చచెప్పాలో ఊహించుకోలేక పోతున్నాడు అప్పన్న బాబు. రెండు వైపులా పదునుగల కత్తిలాంటిది తన వాదం — క్రొత్తగావచ్చిన ఈ రెవెన్యూ ఇన్‌స్పెక్టర్, తనకన్నా వయస్సులో చిన్నవాడుగా కనబడే యీ రాజారావు చేత ఓడింపబడటమన్నది తల కొట్టినట్లనిపించింది.

కూలకూర్చుని తాపీగా చుట్ట కాలుస్తున్న మునసబుగారికి, కొడుకు తగ్గటం బాధ కలించింది. ఇక తను కల్పించుకోవడం మంచిదని నోట్లో చుట్టను విసరి వేశాడు.

చావడిలోకి కరణం ప్రవేశించాడు. గంభీరంగా మాట్లాడకుండా కూర్చున్న వాళ్ళందరినీ చూడగానే విశేష మేదో వున్నదని తేల్చుకున్నాడు.

"ఏమిటి విశేషం.—అందరూ అలా కూర్చున్నారే?" అన్నట్లుగా కనుబొమ్మలెగరేశాడు నిశ్శబ్దంగా—.

"ఏముంది — పాడునుయ్యి బంగళా గురించి ఏదో మాటొస్తె—'అది దయ్యాల బంగళా' అని చెప్పాం. రాజారావుగారేదో మనం కూడబలుక్కుని చెప్పినట్లుగా అనుకుంటున్నారు", మునసబు బాధ పడుతున్నట్లుగా ధ్వనించాయా మాటలు.

"వీరంతా పట్నవాసం మనుషులు గదూ—అయినా నమ్మని వాళ్లతో మనకెందుకూ" అన్నాడు హేళనగా కరణం.

ఈ హేళనతో అందరి ముఖాలు వికసించాయి. రాజారావు నవ్విన ఒక్క చిరునవ్వులో కరణంగారి హేళనా గతమైన వాక్కు కొస్తా ఏగిరి పోయింది.

"అయితే కరణంగారూ!—దయ్యాలు మంత్రాలకు లొంగుతాయి...కదండీ!... అటువంటప్పుడు ఆ వచ్చే దారిలో వుండి రాత్రిళ్లు అందర్నీ జడిపించే ఆ బంగళాలో వున్న దయ్యాలపై మీ మంత్రాలు ప్రయోగించ కూడదూ!"—ఉన్న అనుమానమంతా ఇదే అన్నట్లడిగాడు రాజారావు.

"ఆఁ! ఆ ప్రయత్నాలూ జరిగాయి. పురోహితుడు పూర్ణ చంద్రయ్యగారు ఏదో హోమం చేసి వాటిని తరిమేస్తానంటే వారి యింటిమీద రెండు సార్లు రాళ్లవర్షం కురిసింది!!..."

"మీ అమ్మాయి......సంగతి చెప్పండి" మధ్యలో అడ్డుకున్నాడు మునసబు.

"ఆ...ప్రక్కవూరు పంచాయితీలోనేగా చేరింది ఈ వూరు. దానికి అర్జీ పెట్టుకున్న సాయంత్రం.........నేను ఇంట్లో కాలు పెట్టానో లేదో...—మా అమ్మాయి వెఱ్ఱికేక వేసి చతికిల పడింది—ఏమిటి రా అనుకుంటే—ఏదేదో వాగటం మొదలెట్టింది. మా అమ్మాయికి రాని ఇంగ్లీషులో—మాట్లాడితే 'నో—నో'—అంటూ కేకలు—సరి...ఆ దయ్యం పట్టిందని—ఏం కావాలో అడిగితే—ఆ యింటిపై అసలు చేయి వేయవద్దూ—వేశారంటే ఈ గ్రామాన్నే నాశనం చేస్తాను జాగ్రత్త! అంటూ మొదలెట్టింది. అయినా యివన్నీ చెబితే మీకు వింత, — అపనమ్మకమూ — రాజారావుగారూ"—అంటూ అప్పన్న బాబు వైపు తిరిగి సగర్వంగా నవ్వాడు కరణం.

దూరంగా పోతున్న రజాక్‌ను కేక వేసి పిలిచాడు మునసబు గారబ్బాయి.

"ఏంరా సాయిబూ!—నువ్వు రాత్రిళ్ళు వూళ్లోంచి బండి తోలుకొస్తుంటావుకదా!... ఆ పాతనుయ్యి బంగాళాపక్కనుంచేగా వచ్చేదీ—అక్కడ ఎప్పుడైనా ఏదైనా చూశావా?"—ప్రశ్నలన్నీ రాజారావువైపు ముఖంపెట్టి అడిగాడు అప్పన్నబాబు.

"ఓ—దొర బెంగోళా—హాసాబ్, ఒక్క రాత్రి తీన్ బజేకు వస్తుంటే నా ఘోడా హాగీ పోయిందీ—అరె హంతలో రెండు మూడు పత్తర్ పడ్డాది సాబ్!"—భయపడ్డాడు సాయిబు.

రాజారావు ఆ రాత్రిని తలుచుకొని సాయిబు పడిన భయాన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు.

"ఆఁ!...అయినా— ఊరికే అదేం చెయ్యదు-మా అమ్మాయి ప్రొద్దుటే తెల్లారిగట్ల లేచి పొంతలోకి వెళ్ళి-బావిదగ్గర స్నానంచేసి నీళ్ళు తెచ్చుకుంటుందిగా మా అమ్మాయి నేమీ అనదే" అన్నాడు కరణం గారు.

"మీ అమ్మాయి వంటరిగా వెళ్తుందా!" ఆశ్చర్యమైంది రాజారావుకు కరణంగారి కుమార్తె ధైర్యానికి.

"అబ్బే...వెనుక మా పనిజేసేది వుంటుందండీ?"

"నుయ్యి మీ యింటి కెంతదూరమో?"

"ఆ బంగాళా దాటి కొద్దిగా వెళ్ళాలి."

"అయితే ఆ బంగళాగుమ్మం మీ ఇంటికీ... నుయ్యికీ మధ్య వుంటుందన్న మాట."

"ఆఁ......అంతేగా మరీ......"

ఆలోచనలో పడ్డాడు రాజారావు. అది దయ్యాల కొంప. ఎవరో చచ్చారా కొంపలో—దానిని ఆ స్థితిలోనే వుంచాలని ఆ దయ్యం కోరికట—తను ఒక్కసారీ దయ్యాన్ని చూడలేదు. ఎలా నమ్మటం?

చీకటి పడింది. ఒక్కొక్కరే వెళ్ళిపోయారు. అప్పన్న బాబు, మునసబు, కరణం—రాజారావుదగ్గర సెలవుతీసుకొని వెళ్ళిపోయారు.

—"ఎలా నమ్మాలీ...కష్టంగా తోచింది రాజారావుకు. ఆరాత్రి తన వంటవాడు సుబ్బయ్యను అనేకవిధాల ప్రశ్నించాడు. వాడిదీ ఈవూరే కనుక. 'అంతా నిజం' అన్నాడు—

—పోనీ తనే రాత్రివెళ్ళి చూస్తే...... 'అమ్మో' అనుకున్నాడు. ఎన్నడూ లేని భయం అతన్ని ఆవేశించింది.

'ఇదికాదు'—వెంటనే లేచి 'సారంగధర్'కు వుత్తరం వ్రాశాడు.

* * *

ఉత్తరం వ్రాసిన రెండురోజులకల్లా సారంగధర్ వచ్చాడు తన సర్వసామగ్రితో-రాజారావుకు వింతగా తోచింది—అతని రెండు పెట్టెల్నీ అతడినీ చూడగానే.

"ఎన్నిరోజులు మకాం వేద్దామని వచ్చావురా నాయనా?"

"ఉత్తరంలో వ్రాసినదాన్ని సమగ్రంగా విచారించి తేల్చుకొని వెళ్ళిపోవాలి—ఎంత త్వరగా అయితే అంత నాకేమంచిది. అసలు చచ్చేటంత పని పెట్టుకొని వచ్చాను" గంభీ

★ పాత బంగళా ★

కంగా ముఖంపెట్టాడు సారంగధర్.

"ఏం! కొంపతీసి సెప్టెంబరుకు మళ్ళీ కూర్చుంటున్నావా?" అంటూ తన నవ్వును రెట్టించాడు రాజారావు.

"ఇక ఆ బి. ఏ. కూ, నీకూ ఒక్క నమస్కారం — ఈమధ్య మా పెద్దవదిన రైల్లోవస్తుంటే ఒక పెండ్లివారు అదేకంపార్టుమెంటులో కూర్చుని మధ్యలో దిగిపోతూ పొరబాటునో అలవాటునో మావదిన ట్రంకును కూడ దింపుకున్నారు—రైలుదిగిపోతూ తన పెట్టెజాడ కనబడక ఇంటికొచ్చి ఫిర్యాదు చేసింది—వెంటనే మానాన్నగారు పోలీస్ ఇన్స్పెకర్ కావడంచేత దర్యాప్తు ప్రారంభించారు. దాంట్లో ఆ కేసును కడకు తేల్చింది యీ షెర్లాక్" — సగర్వంగా గుండె గుద్దుకున్నాడు సారంగధర్.

ఈమధ్య తనుకొన్న పరికరాలన్నిటినీ ఒక్కొక్కటీ రాజారావుకు చూపి వాటిని గూర్చి వివరించాడు. రాజారావుకు అతడిని చూచినకొలదీ వింతగా తోచింది—ఏదో ఇటువంటి విషయాలంటే సరదాకదా—అని ఉత్తరం వ్రాస్తే—! హాత్యకేసును విచారించటానికి వచ్చిన డిటెక్టివ్ లాగ వచ్చాడు సారంగధర్.

"అయితే — ఉత్తరంలో సవిస్తరంగా వ్రాయలేకు—అసలు సంగతేమిటోయ్?"—సిగరెట్ పొగ ముక్కులోంచి దూసుకు వచ్చింది.

"నువ్వు—ఈవూరు జట్కాలోవచ్చావు కదా!—వచ్చేటప్పుడు చూసిన విశేషాలేమన్నా వున్నాయా?" ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు రాజారావు.

"వెరీగుడ్. అలా అడుగు—వస్తూంటే ఊరిచివర ఒక బావిగలదు. అచ్చట కొందరు వడతులు నీరుతోడుకొనుచున్నారు.. ఏం?"

"వన్."

"తరువాత కొద్ది ఖాళీప్రదేశం—తర్వాత ఒక మంచి రాతికట్టడం..."

"గుడ్ - టూ."

"తర్వాత కొంతదూరంవరకు ఖాళీ ప్రదేశం - తర్వాత ఇండ్లు ప్రారంభం."

"దట్స్ గుడ్."

"ఎడమ కుడిచేతులవైపు త్రిప్పి యీ కొంపకు తీసుకువచ్చాడు బండివాడు."

"పరిశీలన బాగున్నది."

"మరి నన్ను ఉత్తినే షెర్లాక్ అనమన్నానా?" అంటూ నవ్వేశాడు సారంగధర్.

"ఏం లేదురా—ఈవూరికి ప్రత్యేక పంచాయతీ ఏర్పాటు చేయవచ్చునని సూచనచేస్తే — బాగుందిగాని ఆఫీసులకు స్థలం కావాలన్నారు కొందరు. అందుకు ఆ పడిపోయిన బంగళా బాగుచేయించమన్నాను. దానికి...ఇంత...చెప్పారు.

అసలు ముప్పై అయిదేళ్ళక్రితం ఇక్కడికొక దొరసానివచ్చి...ఆ బంగళాకట్టించి, నుయ్యి త్రవ్వించినతరువాత హఠాత్తుగా గుండెఆగి చచ్చిపోయిందట. ఆ దొరసాని దయ్యమై అప్పటినుండి వదలకుండా ఆ ఇంట్లోనే ఉందట. దాని పరిసరప్రాంతాలపై ఎటువంటి జోక్యం కలిగించుకున్నా అది ఊరుకోదు......కథ పూర్తిచేశాడు రాజారావు.

సాయంత్రందాకా నిద్రపోయాడు సారంగధర్—ఆఫీసు కాగితాల్ని చూసుకుంటూ కూర్చున్నాడురాజారావు. సారంగధర్ నిద్రలేచి స్వంతంగా కాఫీ పెట్టుకొని త్రాగి సుబ్బయ్యను తీసుకొని షికారుకు బయలుదేరాడు.

చీకటి పడుతుందనగా తిరిగి వచ్చాడు. ఇంతలో రాజారావు అందరితో ఇష్టాగోష్ఠి పూర్తిచేసి ఇళ్ళకు పంపుతున్నాడు. తన స్నేహితుడు చూడటానికి వచ్చాడని చెప్పాడు వాళ్ళందరికీ. అందరూ ఇళ్ళకు వెళ్ళారు.

భోజనంచేసి ఏ బెడదా లేనివానిలా నిద్రపోయాడు సారంగధర్. సరిగ్గా పదకొండు గంటలకు లేచి రాజారావును లేపాడు. అతడి వేషాన్నిచూచి విస్తుపోయాడు రాజారావు—నల్లటి పేంట్ పైన నల్లటి పొడుగాటికోటు, అదేరంగు హేట్ - చీకటిలో అతడిని గుర్తించడం కష్టం.

"లేరా!—నీకు నల్లటి ట్వీడ్ పేంట్ వుండాలిగా వేసుకొని, బ్లూ కోటు వేసుకో—" చెయ్యిపట్టిలాగి కూర్చోపెట్టాడు రాజారావుని.

ఖర్మ అనుకుంటూ లేచి బయలుదేరాడు. సారంగధర్ ఊరి వెనుకవైపునుండి పొలాలవైపు నడచి పూరవతలకి నడిపించాడు.

మెల్లగా బంగళా దొడ్డిలోకి ప్రవేశించారు-చెట్లు చాటుగావెళ్ళి నూయి వెనకాల కూర్చున్నారు. రాజారావుకు నిద్ర కూరుకు వస్తోంది. అలానే నూతికి జారబడి కూర్చున్నాడు.

తెల్లారింది—మెల్లగాలేచి ఇద్దరు వచ్చిందారినే ఇల్లు చేరుకున్నారు.

మరునాడు మళ్ళీ సాయంత్రం సారంగధర్ ఆ ప్రాంతాలలోకి వెళ్ళివచ్చాడు. రాత్రి పదకొండుకు యథాప్రకారంతయారై రాజారావును బలవంతంగా డ్రస్ చేయించి తనతో లాక్కెళ్ళాడు.

నిన్నటిదారినే నడచి బంగళా చేరుకున్నారు. సీతాఫలాల చెట్లు వైపున నూతికి జారబడి కూర్చున్నారిద్దరూ. రాజారావు ఒక్క కునుకు తీశాడు.

నిద్రలేచేసరికి అప్పటిదాకావున్న గుడ్డివెన్నెల కాస్తా పోయింది. సారంగధర్ నిలబడి దేనివైపో తీక్షణంగా చూస్తున్నాడు.

"ఏమిటిరా?" నిద్రమత్తులో ప్రశ్నించాడు రాజారావు.

"ఏం లేదు—పొగొకటి అలా పోతోంది."

"అమ్మో!"—నిజంగా కరిచినట్లు త్రుళ్లిపడి కళ్ళు నులుపుకున్నాడు రాజారావు.

"ఫర్వాలేదు—నువ్వు నోర్మూయ్"

"టైం—ఎంతా?" గొణిగాడు.

"మూడూపది" రేడియం డయల్ వాచీ చూపాడు సారంగధర్.

"పోదాంరా!" తనపాట మొదలెట్టాడు రాజారావు.

"ష్..."—సారంగధర్ ఒక్కసారిగా రాజారావుని క్రిందకు నొక్కివేసి తనూ అతడితో కూర్చుని దేనివైపో తొంగి చూస్తున్నాడు. రాజారావు అతడి తలప్రక్కనే

(56-వ పేజీ చూడండి)

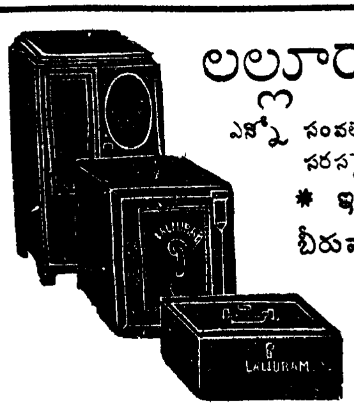

లల్లూరాం అండ్ కంపెనీ
(స్థాపితము 1928.)
ఎన్నో సంవత్సరాలుగా మన్నికకు, నాణ్యతకు,
సరసమైన ధరలకు ప్రసిద్ధి చెందిన
* ఇనుప పెట్టెలు * ఉక్కు
బీరువాలు * క్యాషు బాక్సులు
లల్లూరాం అండ్ కో,
వెలగలేటివారి వీధి, విజయవాడ - 1.
క్రొత్త షోరూమ్: మారుతిసినిమా ఎదురుగా.
మద్రాసు బ్రాంచి: 2/156, బ్రాడ్వే, మద్రాసు-1.
NVKR. VJA

(26-వ పేజీ తరువాయి)

తనతల దూర్చాడు.

ఏభైగజాల దూరంలో ఒక అగ్గిపుల్ల వెలిగింది. అస్పష్టమైన మానవాకృతి కనబడింది. అది వారి దిక్కే నడుస్తూ వస్తూండటం రాజారావు బాగా గమనించాడు. కట్టె చప్పుడుకూడ వినవస్తోంది. రాజారావు గుండె వేగం ఎక్కువవుతోంది.

"దయ్యం......" అస్పష్టంగా అనబోయాడు. సారంగధర్ మాట పైకిరాకుండా నోరు నొక్కేశాడు.

చప్పుడధికమయింది. చుట్టనిప్పు అగుపడుతోంది. మధ్య మధ్య నిప్పు క్రిందకుదిగడం, పైకి వెళ్ళి తిరిగి ప్రకాశించడం జరుగుతుంది. అదీ మనిషిలా నోటికి చేతికి తీసుకుంటుంది గాబోలును—అనుకున్నాడు రాజారావు.

—ఖాండ్రించి ఉమిసిన శబ్దం.

"అబ్బా!—మనిషి మల్లేనే—?" కుతూహలం పట్టలేకపోయాడు రాజారావు. గట్టిగా నోరునొక్కాడు సారంగధర్.

ఆ ఆకృతి మెల్లగా బంగళావైపువచ్చింది. నోటినున్న ఆ చుట్టను క్రిందవేసి కాలితో మట్టివేసింది భూతం—

జేబులోంచి ఫైవ్ సెల్సు టార్చిలైట్ తీశాడు సారంగధరు—

సరిగ్గా టైం—మూడూనలభై చూపుతోంది వాచీ—

'టార్చి వేస్తే ఆ ఆకృతిమీదకు'—అనుకున్నాడు సారంగధర్—

దూరంగా ఏదో వెలుగు కనబడింది—హరికెన్‌లాంతరు. తన ప్రయత్నాన్ని విరమించుకొని అటు చూస్తున్నాడు. అది దగ్గరవుతున్నది—

అరుగుమీదున్న ఆకృతి, క్రిందకుదిగింది. అగ్గిపుల్ల వెల్గించి ఆ లాంతరువైపు చూస్తున్నది.

"దాని చేయి మనిషిలా నేవుంది—ముఖం కనబడడం లేదు. ముఖమంతా వెంట్రుకలమయంలాగుందే"—కంపించిపోయాడు రాజారావు.

ఆ లాంతరు వెలుగు చాల దగ్గరయింది. రెండు మూడు అడుగుల చప్పుడు పసికట్టాడు సారంగధర్.

ఊపిరి పీల్చే ధ్వనికూడ ఆపివేశారిద్దరూ—దగ్గింది అరుగుమీదున్న ఆకృతి—

"ఉన్నారు—నువ్వుండు"—

నిశ్శబ్దాన్ని చీల్చుకొని వచ్చాయా మాటలు—, ఆ లాంతరు వెల్గు ప్రక్కనుండి—

చీకటిలో ఒకరిముఖా లొకరు చూచుకున్నారు సారంగధర్ రాజారావులు—

అచ్చం మనుష్యల్లానే మాటలు—అనుకున్నారు.

"ఏం ఇంత ఆలస్యం?"—ప్రశ్నించింది.

గభాల్న లేచి నిలబడ్డారు రాజారావు సారంగధర్‌లు.

"టార్చి—వేయ్"—కుతూహలం పట్టలేక గట్టిగా అరిచాడు రాజారావు.

పెద్ద వెలుగు వెలిగింది—ఆ ఆకృతులపైన—నిర్ఘాంతపోయారు సారంగధర్ రాజారావులు—

కరణంగారమ్మాయి మునసబుగారబ్బాయి చేతుల్లో—

★

(19 వ పేజీ తరువాయి)

విజ్ఞప్తిపత్రాన్ని త్రోసిపుచ్చుతే?"

"సమ్మె!" వెనకనుంచి కీచు కంఠం అరిచింది. "సరే మంచిదే...సమ్మె అంటే మాటలుకాదు. అందులోనూ చేసేది ఉపాధ్యాయులు. మీరు సమ్మె కాదు కదా, నిరాహారదీక్షపూనినా, దేశం స్తంభించదు. పత్రికలు గగ్గోలు పెట్టవు. రైళ్లు ఆగిపోవు. పార్లమెంటు కలవరపడిపోదు. కోర్టులు ఆగవు. ఎటొచ్చీ ... హాహాకారాలుచేసేది మీరే...జీతాలులేక, తిండిలేని మీ పిల్లలు చేసేగోల భరించలేక"—

"అందుకు మేం సిద్ధంగా ఉన్నాం." ఉమాపతిగారు నిశ్చయంగా అన్నారు. పున్నయ్యగారు పకపకమని నవ్వారు. ఆ నవ్వులోని ధ్వని, వ్యంగ్యం తర్వాతగాని తెలిసిందికాదు ఉమాపతిగారికి.

"మీ కార్యదీక్షకు, మీ స్థైర్యానికి నేను సంతోషిస్తున్నాను. గర్విస్తున్నానుకూడా! మీ తక్షణకర్తవ్యం, మీ సంఘమును సుసంఘటితపరచుకోవడం."

"ఏముందీ ... జిల్లా ఉపాధ్యాయులను సమావేశపరుస్తాం." అన్నారు ఉమాపతిగారు.

"అలాగే చేయవచ్చు. ముందు, సమావేశపరచడానికి, మీ పాఠశాల ఉపాధ్యాయులంతా ఏకగ్రీవంగా తీర్మానం వ్రాయించండి. తర్వాత కార్యక్రమం చూసుకోవచ్చు."

"అదెందుకు?" ఉమాపతిగారి కర్థంకాలేదు.

"మీకు తెలియదు తీర్మానం అవసరం. శలవు." అని వెళ్ళిపోయారు.

మర్నాడు ఉదయం, జిల్లా ఉపాధ్యాయులను, తమ కష్టనిష్ఠురములను చర్చించుకొనుటకు, సమావేశపరచుటకు ఏకగ్రీవముగా తీర్మానించడమైనదని ఉమాపతి మొదటి సంతకంచేశారు.

ప్రప్రథమంగా రాజలింగాన్ని కలుసుకొన్నాడు. రాజలింగానికి కాగితంఇచ్చాడు. రాజలింగం, కాస్త చనువును ఆసరాచేసుకొని, ఉమాపతిని మందలించాడు.

"మొదటే నేనా? విధవబోణీ...నేనే మయిపోతాను? అందరిచేతా కానియ్యి..." అని తప్పించుకొన్నాడు.

వెదమూర్తిగార్ని కలుసుకున్నాడు. "నేను ఆనాడే చెప్పాను. ప్రభుత్వం ఉప్పుతింటూ ప్రభుత్వానికి ఎదురు తిరగడమా? క్షమించండి. హిమబిందు "నన్ను ఈ ప్రాపంచికవిషయాలకు మళ్ళించకండి."అన్నాడు. దాసు మేస్టారు వేదాంతం వినిపించారు. ఇలాగే అంతా తలోకవిధంగా చెప్పి, మొత్తంమీద, ఉమాపతిగారితో ఎవరూ సహకరించలేదు...పోతే...ఒక్క ఉమాపతిగారే...ఏకగ్రీవంగా తీర్మానించినట్లు సంతకం పెట్టాడు!

బాధగా, బరువుగా పున్నయ్యగార్ని కలుసుకొన్నాడు. జరిగింది చెప్పాడు. బసవపున్నయ్యగారు గలగలమంటూ నవ్వారు. ఆ నవ్వు అర్థం ఇప్పుడు తెలిసింది ఉమాపతిగారికి. ఆయన అన్నారు..."చూశారా! మీ సుసంఘటితమైన సంఘ ఐకమత్యబలం! ఇలాగే ఉంటుంది. జరిగింది మరచిపోండి. ఎక్కడా చెప్పకోకండి. బాగుండదు."

ఉమాపతిగారు తిరిగివచ్చేస్తూ ... "వెధవది...మేకలు," అనుకొన్నాడు. ★

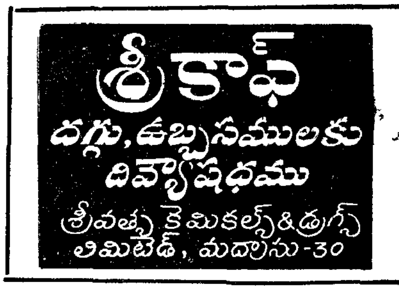

Printed and Published for Nageswara Rao Estates (Private) Ltd., by S. Radha Krishna at
The Andhra Patrika Press, 6 & 7, Thambu Chetty Street, Madras-1. Editor S. Sambhu Prasad